

De wond van Alex

Ik zit gevangen in de muren van dit gebouw, maar ik zit eigenlijk vooral gevangen in mezelf. In mijn eigen lichaam.

Er word tegenwoordig zo veel van je verwacht. Je moet tegen iedereen aardig zijn, een baan vinden, sporten, goede cijfers halen, een sociaal leven opbouwen en uitzoeken wie of wat je eigenlijk bent. Wat wil je met je toekomst.

En zelfs als je dat alles op orde hebt, zelfs dan zal het nooit goed genoeg zijn. Soms kijk ik om mij heen en lijkt het net alsof iedereen dat allemaal keurig, zonder enige moeite op orde heeft. Ben ik dan de enige die hier moeite mee heeft. Stel ik mij gewoon aan.

Dan kijk ik door het raam naar buiten. Ik zie 2 kinderen rennen, spelen en lachen. Nog zo onschuldig en zo zorgeloos. Ze hebben nog geen idee van wat hen te wachten staat.

Ik sluit mijn ogen en voor heel even ben ik weer een kind. Ik heb mijn favoriete roze tutu aan. Hij was eigenlijk iets te klein en zit dan ook wat strak. Ik wist heus wel dat ik eigenlijk een nieuwe moet vragen voor mijn verjaardag, maar dat wil ik nou eenmaal niet. Ik wil helemaal geen nieuwe tutu. Deze was speciaal, nee magisch. Als ik deze tutu aan had voelde ik mij een echte balarina. Ik danste op mijn blote voeten op het licht prikkende gras. Het was net gemaaid en rook dan ook heerlijk. Ik danste alsof de wereld van mij was. Alsof alles om mij heen heel even stilstond.

Ik was nog zo zorgeloos en onschuldig. Ik had nog geen idee van vandaag.

Toen ik jonger was wilde ik altijd ouder zijn, maar nu ik ouder ben wil ik weer terug jong zijn.